

ning, at der vilde mistes noget for de private Seminarier meget værdifuldt, hvis de nuværende Seminarier alle skulde omdannes til selvejende Institutioner med en Forstanderen overordnet Bestyrelse som ansvarlig Ledelse. Man mener, at den private Leder, der er Ejer af sit Seminarium, har ganske andre Betingelser for at præge dette paa en værdifuld og egenartet Maade end Institutionslederen, og at han særlig i sit Forhold til Lærerne har de bedste Betingelser for at skabe den Enhed og indbyrdes Forstaaelse, som er et af den private Skoles væsentligste Fortrin. Da yderligere ingen anden privat Skoleform er bundet til denne Form, vilde man anse det for uheldigt at lægge dette Baand, hvortil der ikke tidligere har vist sig Trang, paa det private Seminarium.

Til § 4.

Semarieloven af 30. Marts 1894 § 11 tillægger veltjente Seminarielærere og Seminarieforstandere en Forventning om, at der, for saa vidt de i mindst 15 Aar har virket ved et privat Seminarium, vi blive givet dem en aarlig Understøttelse paa Finansloven.

Den paa Grundlag heraf i Aarenes Løb fæstnede Praksis gaar ud paa, at der tillægges dem en Understøttelse, svarende til $\frac{2}{3}$ af, hvad de vilde have kunnet opnaa i Pension efter de for Tjenestemænd gældende Regler for Beregning af denne, og denne Praksis foreslaas nu lovfæstet, saaledes at der tillægges dem en ligefrem Ret til denne Pension.

Selv om der ikke har været nogen direkte Lovbestemmelse derom, har der dog ogsaa været givet Understøttelser til Enker efter saadanne Lærere, og Ministeriet vil finde det meget ønskeligt, om der ogsaa kunde tillægges disse Enker en Ret til Understøttelse, der da kunde sættes til Halvdelen af den Understøttelse, Manden oppebar eller kunde have oppebaaret.

En saadan egentlig Ret til at oppebære Pension bør kun tillægges den Lærer, der ikke er pensionsberettiget paa anden Maade; hermed er det ikke sagt, at der ikke skal kunne tillægges en Seminarielærer eller -forstander, der har Pensionsret i anden

Egenskab, en Understøttelse i Anledning af vel udført Arbejde ved et Seminarium, naar dette har udgjort en væsentlig Del af hans Virksomhed, men det maa i hvert enkelt Tilfælde være et Bevillingsspørgsmaal, om der skal tilstaas ham en saadan Understøttelse og da med hvor stort et Beløb.

Til § 5.

Samtidig med nærværende Lovs Ikrafttræden vil de hittidige Bestemmelser om Tilskud til Privatseminarier m. v. i Seminarieloven af 30. Marts 1894 §§ 10 og 11 kunne bortfalde.

Til Oplysning om den økonomiske Rækkevidde af nærværende Lov henvises til de som Bilag trykte Oversigter.

- I. Opgørelse over Tilskuddet til Privatseminarierne for Regnskabsaaret 1926—27.
- II. Opgørelse over Bygningstilskuddet i Henhold til nærværende Lovs § 1, Stk. 1 c.
- III. Opgørelse over det Tilskud, der efter nærværende Forslag vil tilkomme Privatseminarierne for Regnskabsaaret 1927—28.

Det vil heraf fremgaa, at den samlede Sum, der efter dette Forslag kan antages at ville tilkomme Privatseminarierne, vil beløbe sig til 483 012 Kr. hvortil kommer Beløbet til Ministerens Disposition 20 000 —

altsaa ialt . . . 503 012 Kr.

Ved Opgørelsen har man benyttet de med Seminarernes Tilskudsansøgninger for 1926—27 fulgte Oplysninger samt Oplysninger om Lærerlønnen i indeværende Skoleaar paa Grundlag af Udgiften i det første Kvartal. Man er ikke blind for, at Resultatet kan noget forrykkes, naar det i § 1 c. omhandlede Kapitalbeløb er endeligt fastsat, og at ogsaa først Statsregnskabet's Tal for Statsseminariernes Udgifter giver det endelige Tal for Driftstilskuddet efter § 1 d., men mener dog i det hele, at det her opgjorte Beløb ikke vil væsentligt overskrides.